

A válság folytatódik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 9; 10:1-15; 26;
Apostolok cselekedetei 5:34-41; 17:30; Róma 1:25

„Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, útéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr” (Jer 9:24).

Isten szolgájának pere és megpróbáltatása folytatódik. Jeremiás könyvének nagy része tulajdonképpen a próféta kihívásairól és küzdelmeiről szól, ugyanis Isten szolgája az emberek figyelmét próbálta felhívni az Úr szavára, amit szeretete által közvetített.

Képzeld el mi történt volna, ha az emberek hallgatnak Jeremiásra és elfogadják a próféta figyelmeztetéseit! Ha hallgatnak rá és a nép, a királyok, valamint a vezetők megalázzák magukat Isten előtt, akkor a szörnyű válság nem következett volna be. A bűnbánat lehetőségét megkapták. Még gonosz tetteik és rossz cselekedeteik ellenére sem záródott be előttük a megváltás és megmenekülés ajtaja. Az ajtó nyitva állt, de ők egyszerűen nem akartak bemenni rajta.

Könnyű ma a fejünket rázva sopánkodni a szívük keménysége miatt. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett” (1Kor 10:11). Előttünk vannak a bibliai példák..., milyen tanulságokat vonunk le belőlük?

AKI PEDIG DICSEKSZIK...

A 9. fejezetben Jeremiás a kikerülhetetlen katasztrófa láttán siratóénekebe kezdett országa és népe miatt. Isten kimondta a visszavonhatatlan ítéletét Jeruzsálem felett, ami mély fájdalmat jelentett a próféta számára. Ami bekövetkezik, az nem véletlen, nem történelmi szerencsétlenség, hanem Isten határozott akarata. A megértés rádöbbenése okozta Jeremiás szomorúságát. Gyötrelme azonban csak töredékesen tükrözte vissza azt a fájdalmat, amelyet Isten érzett.

Bár a szöveggörnyezet kissé eltér, mégis az alábbi idézet ragadja meg leginkább ezt a gondolatot: „A kereszt kinyilvánítja tompult érzékeink számára azt a fájdalmat, amit a bűn kezdettől fogva okozott Isten szívének. Az igazságtól való minden eltérés, minden kegyetlen cselekedet, az emberiség minden kudarca a mennyei eszmény felé való törekvésben bánatot okoz Nekik. Amikor Izraelt egymás után érték azok a szerencsétlenségek, amelyek Istentől való eltérésének következményei voltak – az ellenségtől való leigázás, a kegyetlenkedések és a halál –, azt mondja a Szentírás Istenről, hogy »...megesett az ő szíve az Izrael nyomorúságán« (Bir 10:16). »Minden szenvedésüket Ő is szenvedte... fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban« (Ézs 63:9)» (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 261. o.).

Olvassuk el Jeremiás 9. fejezetét, a próféta szenvedéssel teli siralmát! Figyelj a 23. és 24. versekre! Miért érvényesek ezek a gondolatok még ma is?

Azt mondják, hogy amikor a halál közeleg, akkor olyanokká válunk, mint a „védtelen város”. A bölcsességnek és a gazdagságnak megvan a maguk helye, de ezekben bízni a katasztrófa vagy a halál idején értelmetlen és üres dolog. A végzetre való figyelmeztetések idején fontos tudni, mi az, ami számít: teljes mértékben megismerni és megérteni Isten szerető kedvességét, igazságát és igazságosságát. Mi más adhatna nekünk vigaszt és reményt, amikor minden földi és emberi cserben hagy?

Mit mond el a kereszt Isten szerető gondoskodásáról, igazságáról és igazságosságáról?

TEREMTMÉNYEK VAGY A TEREMTŐ?

Amint már korábban láthattuk, Isten arra hívta el a népét, hogy különbek legyenek a körülöttük élő nemzeteknél, akik elmerültek a pogány istenek imádatában, bálványimádásban és hamis tanításokban. Mózes könyveiben sok figyelmeztetést látunk a szomszédos népek helytelen vallásának átvételével kapcsolatban. Az izraelitáknak bizonyoságot kellett tenniük az Úrról mint Teremtőről és Megváltóról. Sajnálatos módon az ószövetségi események arról tanúskodnak, hogyan csábították el a kiválasztott népet a pogány-ságra, amitől korábban már óvta őket Isten.

Olvassuk el Jer 10:1-15 verseit! Mit mond népének az Úr? Ha ugyanezt a figyelmeztetést kapnánk ma, a mi időnkben és kultúránkban, vajon hogyan hangozna ez?

Jeremiás azt mondta el a népnek, amit nekik már tudniuk kellene. Ezek a pogány istenek csak emberi teremtmények, a fantázia démoni testet öltései. Annak tökéletes példája, amit Pál apostol századokkal később így fogalmazott meg: *„Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki mindörökké áldott. Ámen”* (Róm 1:25).

Figyeljük meg, Pál apostol miként állítja szembe a teremtést és a Teremtőt. Ugyanezt az ellentétet látjuk Jeremiás könyvében, amikor az istenségek gyengeségeit részletezi, majd összeméri az igazi Teremtő erejével. Jeremiás e szakaszon keresztül mutatja be, hogy milyen balgaság ezekben az istenekben bízni, akik képtelenek bármit megtenni. Ugyanakkor szembe állítja azokat a Teremtő Istennel, aki nem csupán megteremtette a világot, hanem hatalmával fenn is tartja (lásd Zsid 1:3).

Bármennyire ókoriak ezek a szövegek, az üzenet ma is változatlan. Ne engedjünk a kísértésnek, hogy meghajoljunk ember alkotta szobrok előtt, valamint ne féljünk vagy aggódjunk! Bár könnyebb olyan dolgokban bízni, amelyek nem menthetnek meg bennünket, ahogyan Júdát sem védték meg az ítélet napján.

Melyek azok a dolgok, amelyekben, ha nem vagyunk elővigyázatosak, jobban megbízunk, mint kellene?

BŰNBÁNATRA VALÓ FELHÍVÁS

Olvassuk el Jer 26:1-6 versét! Milyen reménységet ad népének az Úr?

Az üzenet e helyen ugyanaz volt, mint a teljes Szentírásban, ahogyan az Ó- és az Újszövetségben megjelenik: a bűnbánatra és a megtérésre való felhívás, hogy forduljanak el a bűneiktől és fogadják el az Isten által felajánlott megváltást.

Mi az üzenet lényege a következő versekben? 2Krán 6:37-39; Ez 14:6; Mt 3:2; Lk 24:47; ApCsel 17:30

„Júda lakosai mind méltatlanok voltak erre, de Isten nem mondott le róluk. Nekik kellett nevét megdicsőíteniük a pogányok között. Sok olyan embernek kellett még meglátnia Isten jellemének dicsőségét, akik addig egyáltalán nem ismerték tulajdonságait. Isten világossá akarta tenni, hogy irtalma folytán milyen tervet készített. Ezért küldte minduntalan szolgáit, a prófétákat ezzel az üzenettel: *»Térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról és gatteteiből«* (Jer 25:5)! *»Csak nevemért türtem ilyen sokáig – mondta Ézsaiás által – dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el. Önmagamért, önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak? Nem adom másnak dicsőségemet «* (Ézs 48:9, 11)!” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 197. o.).

Az Ó- és Újszövetségben Isten üzenete mindig ugyanaz: bűnösök vagyunk, gonoszat cselekedtünk és megérdemeljük a büntetést. De Krisztus keresztáldozata révén Isten lehetőséget biztosít számunkra a megváltásra. Fel kell ismernünk saját bűnünket és Jézus érdemeire kell hittel tekintenünk, amit Isten ingyen kínál fel nekünk, méltatlanságunk dacára. Bánjuk meg tehát bűneinket, mivel az igazi bűnbánat azt eredményezi, hogy Isten kegyelme által az életünkben kizárjuk a bűnt.

Nem az a fontos, hogy mit követtünk el, hiszen megbánhatjuk bűneinket, amelyekre van bocsánat. Ez az evangélium nagyszerű hozománya. Milyen bűnöket kell most megbánnod?

JEREMIÁSRA A BIZTOS HALÁL VÁR

Ha visszanezünk és a saját szemszögünkből mérleljük, nehéz elhinni, hogy az emberek szíve ennyire megkeményedett. Ahogy a tegnapi részben is láttuk, Jeremiás üzenete bármennyire is erős volt, mégis reménnyel volt átítatva. Ha megtértek volna, Isten elhárította volna a szörnyű büntetést és következményeit, amelyekről tudtak a szövetségkötéskor elhangzott áldás és átok alapján. Bárcsak megtették volna, ami kívánatos és engedelmesek lettek volna Istennek, akkor birtokolták volna a hűségük utáni áldást, amit Isten ígért. Az Atya megbocsát, meggyógyít és helyreállít. Az evangélium Jézus áldozatán keresztül jött el hozzánk, s ez mindenki számára elegendő ahhoz, hogy bűneik megbocsáttassanak és életük helyreálljon. Ez a remény, az ígret és a megváltás üzenete!

Mit válaszoltak Jeremiás üzenetére? Jer 26:10-11

Izraelben halálos ítéletet csak szabályosan összehívott törvényszék hozhatott. A döntést többségi szavazással hozták meg a bírák. A papok és a próféták képviselték a halálos vádat Jeremiással szemben. Az ellenfelek politikai gonosztevőnek, a nemzet elárulójának akarták bemutatni a vádlottat.

Mi volt Jeremiás válasza? Jer 26:13-15

Jeremiás nem kért kegyelmet, csak igazságot! A bíróságnak joga van kimondani felette a halálos ítéletet, de ennek súlyos következménye lesz, ugyanis Isten az ártatlan vér kiontását a bírák kezéből fogja számon kérni. Jeremiás nem finomított az Úrtól kapott üzenetén, mivel már kezdettől fogva figyelmeztette őt Isten, hogy ne tartson vissza egyetlen szót sem (Jer 26:2). Így, ellentétben azzal a Jeremiással, aki olykor kesergett, panaszkodott és átkozta születése napját, Isten emberét láthatjuk benne, aki meggyőződéssel és hittel állt vádlói előtt.

Melyik volt életed „legjelentősebb beszéde” Istenről? Mikor álltál ki utoljára az igazságért, ahogyan az Jézusban van? Ha ezt még nem tetted meg, mi lehet a baj?

JEREMIÁS FELMENTÉSE

Az előző napi részben láttuk, hogy Jeremiás a félelme és az érzése ellenére kitarzott annak tudatában is, hogy ez a végkifejlet akár a halálát is okozhatja. Jer 26:15 versében figyelmeztette a hercegeket és a népet, hogy amennyiben megölik őt, ártatlan vér kiontásáért büntetés éri őket. Jeremiás meggyőződése az volt, hogy ártatlan az ellene felhozott vádakban.

Olvassuk el Jer 26:16-24 verseit! Hogyan menekült meg Jeremiás a haláltól?

Jeremiást felmentik a vád alól (Jer 26:16). A vének közül néhány hozzászólt az ítélet meghozatala előtt, ezt követően alapvetően megváltozott a hangulat. Felidéztek az Írásokból ismert Mikeás próféta esetét, aki több mint egy évszázaddal Jeremiás előtt élt Izraelben. Az akkori király nem bántotta Mikeást, sőt megfogadta tanácsát és az egész nép megtért. Jeremiás idejében ezek a szószólók bölcsebbek voltak, mint a vezetőik, ugyanis megakarták óvni a nemzetet egy újabb súlyos hiba elkövetésétől, hogy Isten prófétáját halálra ítéljék.

A felmentő ítélet hangsúlyozta, hogy Jeremiás nem bűnös abban, amiben megvádolták. Azonban a papok és a próféták gyűlése még tovább fokozódott vele szemben, amikor az ítélet után szabadon eltávozhatott Jeremiás a templomból. A bosszú és a harag tovább erősödött bennük, hogy egy későbbi időben minden erejükkel lecsapjanak Jeremiásra. A felmentés csupán pillanatnyi megkönnyebbülést jelentett a próféta számára, mivel az életveszély nem hárult el véglegesen.

Azt látjuk, hogy néhányan tanultak saját helyzetükből, miközben mások visszautasították e lehetőséget. Néhány évszázaddal később hasonlót látunk Gamálielel óvatos tanácsában azzal kapcsolatban, hogy miként kezeljék Jézus követőit.

Olvassuk el ApCsel 5:34-41 verseit! Milyen párhuzamot fedeztünk fel Jeremiás történetével? Mi több, mit tanulhatunk a történelemből és azoknak az embereknek a hibájából, akik előttünk éltek?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért” (1Jn 3:16). Körülnézhetünk a természetben, megnézhetjük az emberi kapcsolatokat és a természet csodáit, valamint a teremtést magát, betekintést nyerhetünk Isten szeretetébe – annak ellenére, hogy a bűn megrontotta természetünket –, hogy helyesen értékeljük és értelmezzük az eseményeket. De a keresztnél lehullanak a fátylak, mert Isten kinyilatkoztatja a világnak hatalmas szeretetét, amiről Ellen G. White így írt: „az isteni erők elszakítása” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt., 924. o.).

Az isteni erők elszakítása?

Isten szeretete olyan nagy volt irántunk, hogy a Szentháromság, amelynek tagjai kezdettől szerették egymást, elviselték ezt az „elszakítást”, hogy megváltsanak bennünket. „*Én Istenem! Én Istenem! Miért hagytál el engemet*” (Mt 27:46)? A legtisztább és legerősebb kifejezése ennek az „elszakadásnak” az, amibe került a mi megváltásunk. Itt újra azt a fájdalmat és szenvedést látjuk, amit az Úr elviselt a bűneink miatt.

Nem csoda, hogy „*mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket*” (1Jn 4:19). Természetesen elbukott emberekként mi csak utánozzuk a szeretetét, és a szeretetünket még beárnyékolják az önzésünk és a bűnös kívánságaink. Isten szeretete meghaladja a miénket, amelyet csupán annyira tudunk visszatükrözni, amennyire egy sáros és olajos pocsolya visszatükrözi az eget.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Bár sokan közülünk nem imádnak állatokat vagy természeti dolgokat, mint az ókorban tették, mégis milyen módon kerülhetünk abba a veszélyes helyzetbe, hogy bálványistent készítünk magunknak a természetből?
2. Mi a bűnbánat szerepe a keresztény ember életében? Azon kívül, hogy megbántuk bűneinket, amikor először elfogadtuk Jézust, a bűnbánat későbbiekben milyen szerepet tölt be a hitéletünkben?
3. Próbáld körüljárni ezt a gondolatot, hogy „az isteni erők elszakítása”. Miképpen érthetjük ezt meg? Mit mond el nekünk a bűnről és Isten szeretetéről?

VEDD ÉSZRE!

Újabb védelem,
újabb csoda
– így telik, rendre,
napjaink sora.

Szavak játéka,
rímek öröme,
léptünk ritmusa,
humor jó íze:
Isten mosolya,
perceink kincse...

Köszönet érte!

DIR

IMATÖREDÉK

...és add, hogy
szitává öregült
agyamból
Igéd gyöngyszemei
ki ne hulljanak!

DIR